

[Rytter.]

illojal Maade over for Rigsdagen, og derfor er Resultatet ogsaa blevet, som det er.

Jeg mener altsaa, at der her er begaaet en Fejl af Anklagemyndigheden. Men der er ogsaa begaaet Fejl af os her i Rigsdagen, ikke ved Loven af 1. Juni 1945, for den er paa dette Punkt tydelig og klar, men vi har desværre ikke fastholdt vore Synsunker. Der blev gennemført en anden Praksis, og saa gik vi ind for denne Praksis, noget højest usædvanligt for Lovgivningsmagten; man handler imod dens Bestemmelser, og saa gaar den ind paa det forkerte, gaar ind paa denne Praksis. Jeg gjorde, hvad jeg kunde for at modarbejde den, men jeg var ikke tilstrækkelig mægtig til det.

Man kan spørge, om ogsaa Domstolene har begaaet Fejl, idet man er tilbøjelig til at skyde Skylden paa dem. Efter min Mening er den Fejl, de har begaaet, imidlertid kun den negative, at de ikke har haft Kraft til at modstaa det Pres, der kom fra oven. Det skyldes maaske delvis den Atmosfære, vi da levede i, et Pres, som vi maaske burde have modstaaet. Men hvad enten nu Hovedfejlen ligger, som jeg mener, hos Anklagemyndigheden, eller vi tager Lovgivningsmagten, ja, endog Domstolene med, saa mener jeg altsaa, at der er sket saa store Fejl fra Myndighedernes Side, at det i allerhøjeste Grad opfordrer til, at man siger: Det her gaar ikke, vi maa ind paa Amnestivejen.

Jeg kan forstaa den Bitterhed, man nærer inden for store Kredse blandt dem, der er blevet straffet efter Forræderiloven. Naar nogle af disse Mennesker, som jeg nævnte før, Telefonvagter og Kontorister, har faaet en meget streng Straf og nu ser, at f. Eks. de, der har begaaet Drabet i Varedirektoratet, slipper billigere, i alt Fald med mindre Straffe end de første, der blev dømt efter Straffelovstillægget, og at de, der har været med til at dræbe Fru Meyer, slipper billigere, saa forstaa man den Harm, som disse Mennesker maa føle, idet de ganske naturligt maa sige til sig selv: Herregud, er vi da saa slemme, at vi skal have større Straf? Jeg kan ogsaa forstaa deres Bitterhed, naar de ved, at for disse Smaaforbrydelser skulde de ikke drages til Ansvar — hvad de selvfølgelig er klar over var Rigsdagens Stilling — og saa alligevel bliver det.

Men herudover har Tilfældighederne spillet en alt for stor Rolle. Det har været tilfældigt, om en Mand kom ind i O. T., eller han kom ind i et Firma, som arbejdede for O. T. Det er bl. a. den Slags Inkonse-

kvenser, som Politiinspektør Kudsk har talt om — jeg ved ikke, om det er vedkommende Artikel, Rigsadvokaten siger til, naar han i sit Interview siger, at endog underordnede inden for Anklagemyndigheden har haft Tendenser i Retning af at glemme.

Tilfældigheder har altsaa spillet en Rolle, men dertil kommer yderligere noget, som det er mig en Glæde at omtale her i Rigsdagen. Jeg saa forleden Dag tilfældigvis et Andragende fra en Mand, der var blevet straffet og nu søgte Eftergivelse af Straffen. Dette Andragende var medunderskrevet af tre Frihedskæmpere, som sagde: Vi anbefaler Andragendet, thi Manden var arbejdsløs, han havde Hustru og to Børn, og derfor tog han dette Arbejde. Men saa kommer det, som jeg særlig lægger Vægt paa, og som jeg tror er saa sandt, saa sandt. Der føjes til: Vi Frihedskæmpere havde i Grunden ikke noget imod, at Tyskerne benyttede danske Mænd som Vagtpersonale, for saa havde vi som Regel langt lettere ved at udføre vort Arbejde. Jeg har tit spurgt mig selv: Hvor havde de Folk, som tog de Stillinger været, hvis det virkelig var kommet til at gaa løs? Jeg har tænkt det, men jeg har ikke turdet sige det, for jeg kunde naturligvis ikke bevise noget i den Retning. Nu ser man tre Frihedskæmpere udtrykkelig sige, at de ikke havde noget imod det, for de kunde da langt lettere komme til deres Arbejde. Jeg vilde ønske, jeg kunde nævne deres Navne, for jeg synes, de fortjener det. Jeg vilde kunne holde en lignende Tale til dem, som jeg holdt om Frihedskæmpernes Opførsel den 5. Maj om Morgenen og selve den Dag — desværre gælder den ikke deres senere Opførsel — og om dem, der kæmpede paa Amalienborg Plads. Jeg synes disse Frihedskæmpere rammer det centrale, naar de fremhæver, at de paagældende Vagter akkurat lige saa godt havde kunnet været paa den modsatte Side. Men vi straffer dem, individuelle Hensyn er helt udelukket, idet der aktioneres efter en Lineal, og derfor bliver individuelle Hensyn meget mere udelukket, end hvis det var Politiet, der som sædvanlig kunde optræde.

For ikke at skabe større Ulykker, end der allerede er sket, for at raade Bod paa de uensartede Domme, som vi alle ved er afsagt i stor Udstrækning, og endelig frem for alt under Hensyn til, at det her er konstateret paa en Maade, som ikke er til at tage fejl af, at det offentlige har megen Skyld, maa Rigsdagen sige: vi maa gaa ind for Amnesti og gøre det snarest muligt. Jeg ved at man fra modsat Side vil sige: Ja,